

1993. április 29. - **Dr. Kónya Imre jogi diplomáján a „summa cum laude” felirat tintája 1971-ben száradt meg.**

E kitüntetést gyors ügyvédi karrier követte, és a nyolcvanas évek végére nagy szakmai tekintélynek örvendő ügyvédként „keveredett bele” a politikába.

Mikor növesztett szakállt, képviselő úr? - kérdeztük dr. Kónya Imrétől, az MDF parlamenti frakciójának frontemberétől.

- Egyetemista koromban, mert nagyon gyerekes képem volt, és gondot okozott az erős szakáll borotválása. Megfogadtam, akkor vágom le, ha az első tizennyolc éves lány kézit csókolommal köszön. Nem tartottam be...

- Hogyan élt a Kónya család az ön gyermekkorában?

– Édesapám is jogász volt, de tartalékos tisztként nem igazolták, s csak a 60-as évek végén helyezkedhetett el a jogi pályán. Anyám fogtechnikus, tulajdonképpen ő volt a családfenntartó. A szüleim politikai véleménye egyértelmű volt: elfogadhatatlannak tartották az egypártrendszert, mert hazug és nemzetietlen volt.

– A Péterfy Sándor utca környékén a gyerekek ma sem mind Grál-lovagok, volt tehát kitől eltanulnia a rosszaságot. Előfordult, hogy elfenekelték a fiatalurat?

– Nagyon ritkán. Egy dologra emlékszem: a szobában fociztunk, és betörtük a vitrin üvegét. Kikaptam, mert ezt megelőzte két nyomatékos figyelmeztetés. Később, a Szent István Gimnáziumban az egyensapkát nem voltunk hajlandók hordani: Harmadikosként azt hittem, hogy ezt meg lehet beszélni a tanárral, és elkezdtem vitatkozni. Balhé lett belőle. Jeles tanuló voltam, de kettést kaptam magatartásból. Ez volt ifjúkorom „nagy” összeütközése a hatalommal.

- Az osztályban hangadó, középponti figura volt vagy csöndes háttérember?

– Mindig hangadó voltam. A barátaim pedig szinte mind amolyan rossz gyerekek, akikkel együtt fociztunk, csajoztunk a Városligetben.

– A 60-as években tetőzött a beatkorszak. Voltak vad házibulik?

- Persze - válaszolja felvillanyozódva. - Már 57-ben volt magnóm, és gyűjtöttem az Elvis Presley-, a Bill Haley-, a Little Richárd-, meg a Sha-dows-számokat. Ezekre táncoltunk. Akkoriban kezdtek játszani az első magyar együttesek, például a Doga a Danuviában.

- Ami a lányokat illeti: kíváncsi természetű vagy inkább kitartó típus?

- Kíváncsi voltam - válaszolja nagyot nevetve.

- A gimnáziumon kívül is szívesen szerepelt, netán szavalt ünnepélyeken?

– Már kis elsős koromban mondtam verset, később szavalóversenyeket nyertem, és arra gondoltam, hogy színész leszek. Utoljára akkor mondtam verset, amikor Latinovitscsal szerepeltem közös műsorban.

– Kik a kedvenc költői?

– A kortárs költők, a Hetek - Ratkó, Serfőző Simon és társaik, a Kilencek - Kis Bence, Rózsa Bandi, Mezei Kati, Utassy és a többiek. A legnagyobb élményt Juhász Ferenc korai versei és Nagy László költészete jelentették. No és természetesen Vörösmarty, Ady és József Attila.

– Mostanában hogy telnek a frakcióelnök mindennapjai? Mondjuk egy átlagos kedden mikor csörög a vekker Kónyáéknál?

– Mindig fél hétkor ébreszt a rádióm, meghallgatom a Krónikát - ami kellőképp fölbosszant - s közben elkészítem a kisebbik fiamnak a két bögre ébresztő kakaót.

- Mivel kezdi a napot a Fehér Házban?

- Elolvasom a sajtószemlét, aláírom a leveleket, majd átmegyek a Parlamentbe, a plenáris ülésre. Ez eltart este 7-ig, azután pedig vissza a Fehér Házba, ahol kezdődik a frakcióülés, legtöbbször a késő éjszakába nyúlik.

- Hol szokott ebédelni?

- Általában a Fehér Házban, de ki-kimaradnak étkezések, ilyenkor így az ülések szüneteiben szendvicset eszem. Ráadásul az utóbbi időben egyáltalán nincs időm mozogni, sportolni. Sajnos, ez meg is látszik rajtam.

– Milyen sportpályákon tűnt fel korábban?

– Fociztam, teniszeztem, síeltem.

- A focipályán védőt vagy csatárt játszott?

- Az Igazságügy SC csapatában én voltam a jobbszélső, igyekeztem lefutni a védőmet, és beadni. Sajnos már csak a legendája maradt meg gyorsaságomnak.

– Kónya Imre az újságírók számára nehezen hozzáférhető politikus, van-e olyan téma, amit tabunak tekint?

– Tabu téma nincs, de a magánéleti dolgokról, a másokkal kapcsolatos személyes ügyekről nem szívesen beszélek. Néha persze elkerülhetetlen.

– Mit gondol, több irigye, ellendrukkere vagy több csodálója, szurkolója van?

- Nem tudom. Azt hiszem, hogy a politikusokról, a parlamenti többpártrendszerrel és az egész demokráciáról nagyon torz kép alakult ki. Senkinek, semminek nincs már tekintélye. És ebben óriási a tömegkommunikáció felelőssége is. Sohasem gondoltam volna, hogy a szabadon választott törvényhozókról ilyen rossz kép alakul ki. Nagyon lehangelő érezni azt a szeretetlenséget, már-már a gyűlöletet, ami az ellenzéki politikustársakból s gyakran a sajtóból sugárzik felénk.

A mindennapos politikai tűzfészekből hazatérve, a frakcióvezért dr. Kutrucz Katalin, a feleség várja - ha éppen nem együtt mennek haza a közös munkahelyről. Katalin asszony szintén képviselő, és egykor csoporttársak voltak az egyetemen.

- Hogy emlékszik, ön választotta ki a csoport legcsinosabb hölgytagját, vagy inkább Katalin a leendő sztárüggyvédet? - kérdem a családfőtől.

- Akkor úgy éreztem, hogy én, de ma már tudom, hogy fordítva volt -ismeri be a házasember bölcsességével.

- Önt a megállapodásos politika hívének tartják. A családban is konszenzusra törekszik?

– Alapvetően igen.

– Miből adódnak konfliktusok?

– A családban Imre fiam nehezen viseli, ha Kati dohányzik. Ez gyakran veszekedés forrása. Ilyenkor néha eligazítom a fiút, hogy legyen türelmesebb.

Az 1971-es esküvői fotókon boldog ifjú pár mosolyog a szülők karájában.

– Mulatós volt a legénybúcsú?

– Igen, kissé beleestünk az éjszakába.

– Elmúlt a farsangi idény. Mulattak a jogászbálon?

– Nem, mert bár mindig szívesen táncoltam, a bálakat soha nem szerettem. Inkább a meghitt bárhangulatot kedvelem.

A pártok körül és a Parlamentben viszont egyre inkább áll a bál. Vajon a 94-es pár(t)választás után véget ér ez a báli szezon és csöndes, meghitt bárhangulat köszönt ránk? Kónya Imre erről álmodik. **Zétényi Zoltán**

Színésznek készült a frakcióvezér (Reform)

Írta: Adminisztrátor

2010. október 02. szombat -
